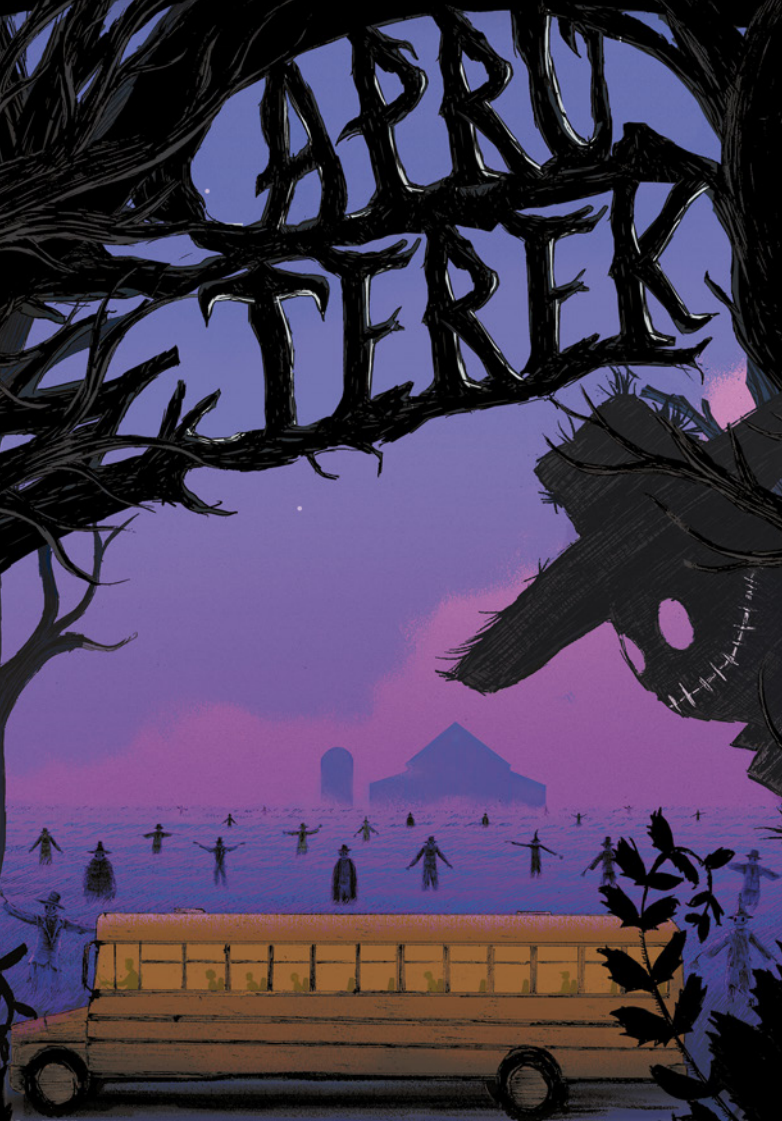

„Rémisztően jó mulatság.” – R. L. Stine, a Libabőr szerzője

 COOL
SELECTION

KATHERINE ARDEN

KATHERINE ARDEN

APRO TEREK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

R.J.-nek.

A rossz viccekért.

Azért, mert nem hallgatott rám a házzal kapcsolatban.

Azért, mert a legjobb barátom.

1.

KELET-EVANSBURGBEN OKTÓBER VOLT, és az év utolsó meleg nap-sugarai pirosan sütöttek át a cukorjuharfák levelei között. Mr. Easton matekóráján Olivia Adler ült a legközelebb a nagy ablakhoz, és macska módjára próbálta a teljes testét egyetlen fényfoltba préselni. Azt kívánta, bárcsak az üveg másik oldalán lehetne. Az októberi napsütést nem szabad elpazarolni. Az őszi nap hamarosan felhőtakaróba burkolózik, és mielőtt végre leesik a hó, több hétig tartó szürke eső következik majd. Azonban Mr. Easton éppen a törteket tanította, és semmilyen együttérzés nem volt benne Olivia fészkelődése iránt.

– Na most – mondta a terem elejéből. A krétája megcsikordult a táblán. Mike Campbell összerázkódott. Mike Campbellt kirázta a hideg a csikorgós krétáktól és valamiért a papírszalvétákat nyalogató emberektől is. A hatodik osztály annyi szalvétát nyalogatott körülötte, amennyit csak lehetett.

– Meg tudja nekem mondani bárki, hogy hogyan kell három tizenhatodot tizedes törtté változtatni? – kérdezte Mr. Easton. Áldozatot keresve nézett körbe a teremben. – Coco?

– Öhm – mondta Coco Zintner, és sietve becsukta csillogós, rózsaszín jegyzetfüzetét. – Uh – tette hozzá bölcsen, és hunyorogva nézett a táblára.

Nulla egész egy nyolc hét öt, gondolta Olivia szórakozottan, de nem jelentkezett, hogy megmentse Cocót. Piszkozati papírján lila tintacsíkot húzott, virággá változtatta, majd pálmává. A figyelme visszakalandozott az ablakra. *Mi lenne, ha ebben a pillanatban bejönne a kapun egy vámpírhadsereg? Vagyis nem, mert süt a nap. Vérfarkasok? Vagy mi lenne, ha Brewsterék halloweeni csontváza úgy döntene, hogy leakasztja magát a harmadik emeleti ablakból, és kitántorog az ajtón?*

Ez az ötlet tetszett Ollie-nak. Az agyában megjelent egy kép Perkins közrendőrrel, aki macskákat szedett le a fákról, és rendőrségi feljelentéseket írt az ablakpárkányokból ellopott pitékről, ahogy megközelít egy kóborló csontvázat. *Elnézést, Csontváz úr, fel kellene vennie a bőrét...*

Egy nagy láb ért földet az íróasztala mellett. Ollie össze-rezzen. Coco vagy hódított, vagy meghódított a három tizenhatod által, és Mr. Easton most matekröpdolgozatokat osztogatott. Az egész osztály felnyögött.

– Figyeltél, Ollie? – kérdezte Mr. Easton, miközben az asztalára tette a papírját.

– Aha – válaszolt Ollie, és egy kissé véletlenszerűen hozzátette: – *Nulla egész egy nyolc hét öt.*

Csontváz úr nem bukkant fel. Lusta csontváz. Megmenthette volna őket a röpdogától.

Mr. Easton nem látszott meggyőzöttnek, de továbbállt.

Ollie szemügyre vette a röpdolgozatot. *Kérlek, írd át a 9/8-ot tizedes törtre. Rendben.* Ollie nem használt számológépet vagy piszkozati papírt. Az eszközök használata mindig is különös dolognak tűnt a számára, mintha valaki azt mondta volna, hogy a könyvolvasáshoz messzelátóra van

szüksége. Olyan gyorsan firkantotta oda a válaszokat, amilyen gyorsan a ceruzája csak írni tudott, Mr. Easton asztalára tette a röpdogát, és félig állva várakozott a ki-csengetésre.

Mielőtt a csengetés elhalhatott volna, Ollie már meg is ragadta a táskáját, beletett egy kupac gyűrött házi feladat-szerűséget, elrakott egy regényt, és rohanva az ajtó felé indult.

Már majdnem kint volt, amikor egy hang mögötte azt mondta:

– Ollie.

Ollie megtorpant; Lily Mayhew és Jenna Gehrman majdnem átesett rajta. Aztán az egész osztály elhőmpölygött mellette, mintha egy folyómederben fekvő kő lenne. Ollie visszacapatott Mr. Easton asztalához.

Miért én? – töprengett bosszankodva. Phil Greenblatt azzal töltötte az elmúlt órát, hogy az orrában turkált, és az előtte álló székre ragasztotta a fikákat. Lily feltörte a nővére telefonját, és lefotózott pár üzenetet, amit Annabelle küldött a barátjának. A hatodik osztály egész nap azokon kuncogott. És Mr. Easton pont *vele* akar beszélni?

Ollie megállt a tanár asztala előtt.

– Igen? Beadtam a röpdogámat, meg minden, szóval...

Mr. Eastonnak széles szája és nagy, a felső ajkára lógó orra volt. A picurka fennmaradó helyet gondosan karbantartott bajusza foglalta el. Általában úgy nézett ki, mint egy barátságos rozmár. Most türelmetlenség látszott.

– Amint azt te is tudod, Ollie, a röpdolgozatod minden vonása tökéletes – mondta. – Ezen a fronton nincs rád panasz.

Ollie ezt tudta. Kivárt.

– Nyolcadikos matekkal kellene foglalkoznod – folytatta Mr. Easton. – Minimum.

– Nem – vágott közbe Ollie.

Mr. Easton most már együttérzően nézett rá, mintha tudná, miért nem akar Ollie nyolcadikos matekkal foglalkozni. Valószínűleg tényleg tudta. A matek mellett ő volt Ollie osztályfőnöke, és az élettudományok-órát is ő tartotta.

Ollie-nak nem volt baja a türelmetlen tanárokkal, de az együttérző arckifejezést nem szerette. Karba fonta a kezét.

Mr. Easton sietve témát váltott.

– Valójában a sakk-klubról szeretnék veled beszélni. Hiányolunk téged. Tudod, a többi gyerek tavaly nagyra értékelte az időt, amit velük töltöttél, hogy a nyitó lépésekkel foglalkozzatok, és hamarosan itt az iskolaközi bajnokság, úgyhogy...

Tovább beszélt a sakk-klubról. Ollie a nyelvére harapott. Ki akart menni, biciklizni szeretett volna, és nem akart újra belépni a sakk-klubba.

Amikor Mr. Easton végre abbahagyta, Ollie nem egészen a szemébe nézve azt mondta:

– Majd küldök néhány linket a csoportnak a nyitó lépésekről. Szuperhasznos. Jól fognak működni. Ööö, mondja meg nekik, hogy sajnálom.

Mr. Easton sóhajtott.

– Nos, ez a te döntésed. De ha esetleg meggondolnád magad, nagyon örülnénk...

– Igen – mondta Ollie. – Majd gondolkodom rajta. – Még sietve hozzátette: – Rohannom kell. Szép napot! Viszlát! – Mire Mr. Easton tiltakozhatott volna, már ki is ment az ajtón, de Ollie érezte, hogy végig figyel.

Elhaladt a zöld szekrények előtt, mindkét oldalon harminchat volt, végigsétált a mindig hipó- és régiszendvicszagú folyosón. Kiment a kétszárnyú ajtón, és a fűre lépett. Körülötte mindenütt fényesen süttött a nap, és hűvös

levegő borzolta a fák aranyzínű lombját: a kelet-evansburgi ős. Ollie örvendezve szívta be a levegőt. Olyan gyorsan és olyan messzire fog biciklizni a patakparton, amennyire csak tud. Talán még a vízbe is beleugrik. *Annyira* nem hideg a patak. Alkonyatkor hazamegy majd, a nap 5:58-kor megy le. Addig még sok ideje van. Az apukája haragudni fog, hogy későn ért haza, de úgymint mindig aggódik valami miatt. Ollie tud vigyázni magára.

A biciklije egy szilvaszínű Schwinn volt. A kapuhoz legközelebb eső helyen zárta le gondosan. Evansburgben – *valószínűleg* – senki nem lopná el az ember biciklijét, de Ollie imádta a sajátját, és néhányan időnként azzal tréfálták meg az embereket, hogy levették a biciklik kerekét, és eldugták őket.

Már mindkét keze a biciklilakaton volt, a nyelve hegyét kidugva birkózott a kombinációval, amikor egy sikoly hasított a levegőbe.

– Az az *enyém!* – kiáltotta egy hang. – Add vissza! Nem... ahhoz nem nyúlhatsz hozzá! NEM!

Ollie megfordult.

A hatodik osztály nagy része a fűvön gyűlt össze, és azt nézték, ahogy Coco Zintner bolhaként ugrál ide-oda. Ő sikított. Coco nem lógott volna ki egy csapat virágtündér közül sem. Nagy, mandulavágású, jégkék szeme volt. Eperzőke haja annyira eperszínű volt, hogy a napsütésben rózsaszínnek látszott. Könnyű volt elképzelni, hogy Coco minden reggel kimászik egy nárciszból, és nektárt szürcsöl reggelire. Ollie egy kicsit irigyelte. Neki magának rendetlenül göndörödő, barna, fürtös haja volt, és soha senki nem keverte volna össze egy virágtündérral. *De legalább, emlékeztette magát Ollie, ha Phil Greenblatt bármit ellopna tőlem, elég nagy vagyok, hogy jól kiüsssem.*

Phil Greenblatt Coco csillogó jegyzetfüzetét lopta el. Azt, amelyiket Coco becsukott, amikor Mr. Easton felszólította.

Phil nem törődött Coco próbálkozásaival, hogy visszaszeresse, hiszen egy fejjel magasabb volt nála. Coco iciripiciri volt. A fiú könnyedén Coco feje felett tartotta a könyvet, a kívánt oldalra lapozott, és felröhögött. Coco felsikított a magatehetetlenségtől.

– Hé, Brian! – kiáltotta Phil. – Ezt nézd meg!

Coco sírva fakadt.

Brian Battersby volt a középiskolai jégkorongcsapat sztárja, habár még csak tizenkét éves volt. Sokkal alacsonyabb volt, mint Phil, de mintha a testrészei jobban összeillettek volna, ahelyett, hogy imádkozó sáskához hasonlatos végtagokat növesztene. Az iskolaépület téglafalának támaszkodva ácsorgott, és érdeklődve figyelte Cocót és Philt.

Ollie kezdett megharagudni. Senki sem *szerette* Cocót különösebben. Most költözött ide a városból, és csipogó lelkenedzése mindenkit idegesített. De most komolyan, ezért muszáj megríkatni az iskolában?

Brian belenézett a felé nyújtott jegyzetfüzetbe. Vállat vont. Ollie szerint a leginkább zavarban volt.

Coco még hangosabban kezdett sírni.

Brian kimondottan kellemetlenül érezte magát.

– Ugyan már, Phil, nem biztos, hogy az én vagyok.

Mike Campbell oldalba könyökölte Briant.

– Nem, ez tőkre te vagy. – Újra szemügyre vette a jegyzetfüzetlapot. – Vagyis még lehetne egy kutya is, aki úgy néz ki, mint te.

– Add vissza! – kiabálta Coco a könnyein keresztül. Újra felé kapott. Phil pont a feje fölött lobogtatta a füzetet, miközben egyfolytában vihogott. A hatodik osztály is nevetett, és most már Ollie is látta, mit néznek mindannyian. Egy rajz volt az – jó rajz, Coco nagyon ügyesen rajzolt –, Brian és Coco egymáshoz simuló arcáról, amit egy szív vett körül.

Phil Coco mögött ült matekórán; valószínűleg meglátta a rajzát. Szegény, buta Coco, miért rajzolnál ilyesmit, ha a minden lében kanál Philip Greenblatt előtt ülsz?

– Ne már, Brian! – mondta éppen Mike. – Nem akarsz randizni Csoko-Cocóval?

Coco úgy festett, mint aki a legszívesebben elrohanna, csak hogy tényleg nagyon szerette volna visszakapni a jegyzetfüzetét.

Ollie-nak már nagyjából elege lett a helyzetből, így lehajolt, felvett egy közepes méretű követ, és elhajította.

Olivia Adler két dologban volt tehetséges: a számokban és a célba dobásban. A softballcsapatból is tavaly lépett ki, de még mindig remekül célzott.

A kő pontosan Brian tarkójának közepén csattant, egy *huppanással* a földre döntötte őt, és Coco Zintnerről Ollie-ra fordította mindenki figyelmét. Ideális esetben Ollie Philt dobta volna meg, de Phil vele szemben állt, és a lány nem akarta kiütni a szemét. Különben is, Briant nem igazán kedvelte. Brian pontosan tudta, hogy ő jégkorongozik a legjobban, és hogy a lányok fele miatta kuncog egyfolytában, és mégsem védte meg Cocót, még annak ellenére sem, hogy ebbe az egészbe többé-kevésbé ő maga rángatta bele az ostoba barátaival és az ostoba csábos mosolyával.

Ollie karba fonta a kezét, az anyukája hangján gondolt egyet: *Nos, aki á-t mond...*, felemelt egy újabb követ, és azt mondta:

– Hoppá! Megcsúszott a kezem. – Az egész hatodik osztály őt bámulta. Az elől álló gyerekek hátrálni kezdtek. Többen azt gondolták róla, hogy tavaly óta megkattant. – Ööö, most komolyan, srácok – mondta Ollie. – *Senkinek* nincs ennél jobb dolga?

Coco Zintner kihasználta, hogy Phil nem rá figyel, és megkaparintotta a jegyzetfüzetét. Hosszan Ollie-ra nézett, majd elszaladt.

Ollie arra gondolt: *Egy évig tanulószobára kell majd járnom*, aztán Brian felállt, és földet köpködve azt mondta:

– Ez egész jó dobás volt.

Feltámadt a zshivaj. Ms. Mouton, az aznapi udvari ügyeletes végre észrevette a tumultust.

– Na – mondta odasietve. – Na-na. – Ms. Mouton a könyvtáros volt, és nem ő volt a legjobb udvari ügyeletes.

Ollie úgy döntött, nem kér bocsánatot, vagy ilyesmi. Hadd hívják fel az apukáját, hadd ingassák a fejüket, hadd rendeljék be másnap tanulószobára. Addigra úgyis megváltozik az időjárás, és legalább nem szép időben kell bent ragadva kérdésekre válaszolgatnia.

Felpattant a biciklijére, és kavicsokat szórva tekert ki az iskolaudvarról, mielőtt bárki megállíthatta volna.

2.

GYORSAN TEKERT EL A FŐUTCÁN lévő körforgalom közepén álló szénabálák mellett, ráfordult a Daisy Lane-re, és el-suhant a deszkaburkolatú házak előtt, ahol minden verandán tóklámpások vigyorogtak. Úgy irányította a bringáját, hogy ellökjön egy földből kiálló, rothadó, szürke gumikezet a Steiner család kertjében, újra elkanyarodott a Johnson Hillnél, és lihegve pedálozott fel a meredek földúton.

Senki sem követte. *Már miért követnék?* – gondolta Ollie. Már nincs az iskola területén.

Ollie legurult a Johnson Hill másik oldalán. Jólesett egyedül lenni a meleg napsütésben. A folyó ezüstösen hullámzott és csörgedezett a köveken a jobb oldalon. Körülötte a fák tűzszínű leveleket hullajtottak. Nem volt igazán *forróság*, de októberhez képest melegnek érződött a levegő. Ahhoz már elég hideg volt, hogy farmert kelljen húzni, de ha az ember felfelé fordította az arcát, a nap melegen sütött rá.

Ollie kedvenc helye az úszóöböl volt. Nem messze a házuktól egy titkos hely lapult egy vízesés mögött félig megbújó sziklán. Az *Ollie* helye volt, különösen az őszi napokon. Szeptember közepe után már csak ő járt oda. Az emberek nem járnak az úszóöblökbe, miután lehül az idő.

Ollie a házi feladatán kívül Rafael Sabatini *Blood kapitány viszontagságai* című könyvét cipelte magával, egy betört gerincű, papírkötésű kötetet, amit az apukája könyvespolcáról ásott elő. Többnyire tetszett neki. Peter Blood mindenkinek túljárt az eszén, és Ollie szerette ezt a vonást a főhősökben, bár azt kívánta, bárcsak Peter lány lenne, vagy a főgonosz lenne lány, vagy a könyvben *bárki*, Peter hajóján és barátnőjén (mindkettőt Arabellának hívták) kívül lány lenne. De legalább volt a történetben romantika és nyílt óceáni kalandok és más, *egyáltalán nem evansburgi dolgok*. Az olvasás azt jelentette Ollie-nak, hogy olyan helyre látogathat, ahol egyáltalán nem kell Olivia Adlernek lennie.

Lefékezett a biciklijével. Az út melletti talajt vörös levél-szőnyeg borította; a cukorjuharfák hamarabb kezdik hullatni a lombjukat, mint a többi fa. Ollie fejében volt egy lel-tár a senkihez sem tartozó evansburgi cukorjuharfákról. Amikor megindulnak a nedvek, ő és az anyukája majd...

Nem. Nem, nem fognak. Majd vesznek juharszirupot.

Az úszóöböl mellett haladó út úgy festett, mint bármelyik útszakasz. A rajta vezető embernek fogalma sem lenne, hogy az úszóöböl ott van. De ha az ember pontosan tudja, hol kell keresni, megláthatja az úttól a vízig vezető vékony kis ösvényt. Ollie végigtolta a biciklijét az ösvényen. A fák mintha összezártak volna mögötte. Fölötte egy fehér korlátos híd állt. Alatta a patak megpihent a hegyről lefelé vezető útján. Itt kiszélesedett, elég mély és nyugodt lett az úszáshoz. Volt ott egy sziklakiszögellés az ugráláshoz, és bőven akadt búvóhely egy lány és a könyve számára. Ollie sietett. Alig várta, hogy olvashasson a víz mellett, és egyedül legyen.

A fák hirtelen értek véget, és a lány egy vidám, barna úszóöböl partján állt.

Azonban meglepetésére valaki már volt ott.

Egy flanelinges, farmernadrágos, karcsú nő állt a víz szélén.

A nő zokogott.

Lehet, hogy Ollie lába zajt keltett a kövön, mert a nő összerezett és megpördült. Ollie nagyot nyelt. A nő szép volt, a haja aranybarna mézszínű. Ám a szeme alatti karikák lila hüvelykujjnyomokra hasonlítottak. Az arcán szempillaspirál-patakok folytak, mintha már egy ideje sírna.

– Szia! – mondta a nő, és mosolyogni próbált. – Megleptél. – Elfehéredő ujjaival valami apró, sötét színű dolgot szorongatott.

– Nem akartalak megijeszteni – válaszolt Ollie óvatosan.

Miért sírsz? – akarta kérdezni. De úgy tűnt, ezt a kérdést nem illik feltenni egy felnőttnek, még ha a könnyei csíkot is húztak az arcán.

A nő nem szólt; gyorsan a patak mellett futó kavicsos ösvényre pillantott, majd újra a vízre. Mintha várna valamire. Vagy valakire.

Ollie érezte, ahogy lassan jeges félelem keríti a hatalmába.

Rákérdezett:

– Jól vagy?

– Persze. – A nő újra mosolyogni próbált. Nem sikerült. A szél megzörgette a leveleket. Ollie hátrapillantott. Semmi. – Remekül vagyok – bökte ki végül a nő. Megfordította a sötét színű tárgyat a kezében. Aztán azt hadarta: – Csak meg kell szabadulnom ettől. Bedobni a vízbe. Aztán... – A nő félbehagyta.

Aztán? Mi lesz aztán? A nő a víz fölé tartotta a tárgyat. Ollie látta, hogy egy aprócska, fekete könyv az, akkora, mint a nő tenyere.

A reakciója puszta reflex volt.

– Könyvet nem szabad eldobni! – Elengedte a biciklijét, és előreugrott. Az egyik része eltöprengett: *Miért jönne ide bárki is, hogy a patakba dobjon egy könyvet? Egy könyvet el is lehet adományozni.* Evansburg tele volt adománygyűjtő dobozokkal.

– Muszáj! – csattant fel a nő, Ollie pedig megtorpant. A nő félig magában folytatta: – Így egyeztünk meg. Rendezd el mindent. Aztán add a könyvet a víznek. – Könyörgő pillantást vetett Ollie-ra. – Tudod, nincs más választásom.

Ollie megpróbálta visszarángatni a beszélgetést Bolondfalváról.

– Ha nincs rá szükséged, el is adományozhatod a könyvedet – figyelmeztette szigorúan a nőt. – Vagy... vagy odaadhatod valakinek. Ne dobd bele csak így a patakba!

– *Muszáj* – ismételte meg a nő.

– Beleejteni egy könyvet a patakba?

– Még ma. – A nő szinte csak magának suttogta: – Holnap van a napja.

Ollie már majdnem kartávolságon belül járt. A nőnek savanyú... ijedt szaga volt. Ollie teljesen megzavarodva úgy döntött, nem törődik a beszélgetés furcsább elemeivel. Később azt kívánta, bár ne tette volna.

– Ha nem kell neked az a könyv, én elviszem – mondta Ollie. – Szeretem a könyveket.

A nő megrázta a fejét.

– Azt mondta, víz. Minél feljebb. Ahol a Lethe patak kifolyik a hegyből. Itt vagyok. *Csinálok* már! – Az utolsó mondatot úgy rikácsolta, mintha Ollie-n kívül más is hallhatta volna. Ollie-nak vissza kellett fognia magát, hogy ne nézzen újra hátra.

– Miért? – kérdezte. A gerincén mintha apró egérketalpak mászkáltak volna.

– Ki tudja? – súgta a nő. – Talán csak ezt játssza. Tudod, élvezi, amit csinál, ezért mosolyog mindig. – Ő is elmosolyodott, örömtelen töklámpásvigyorral.

Ollie majdnem felkiáltott. Ám ehelyett kilőtt a keze, és elmarta a könyvet. Törékeny tapintása volt, piszkos a porból. Ollie sietve hátrált, meglepődve saját merészségén.

A nő arca piros lett.

– Add azt vissza! – Ollie arcán egy nyálcsepp landolt.

– Nem! – vágta oda Ollie. – Neked amúgy sem kell. – A biciklijé felé hátrált, félig arra számított, hogy a nő ráveti magát.

A nő úgy bámult a kislányra, mintha akkor látná valójában először.

– Miért...? – Az arcára rettenetes felismerés kifejezése ült, amit Ollie nem értett. – Hány éves vagy?

Ollie még mindig a bringája felé hátrált.

– Tizenegy – válaszolta reflexből. Már majdnem...

– Tizenegy? – lehelte a nő. – Tizenegy. Persze, tizenegy. – Ollie nem tudta eldönteni, hogy a nő nevetgél-e vagy sír. Talán mindkettő. – Ilyen a humora... – A nő elhallgatott, és előrehajolt, hogy azt suttogja: – Figyelj rám, Tizenegy! Egy dolgot elmondok neked, mert nem vagyok rossz ember. Egyszerűen nem volt más választásom. Adok neked egy tanácsot, te pedig ideadod nekem a könyvet. – Előrenyújtotta a kezét, az ujjai karomszerűen görbék voltak.

Ollie a menekülés mezsúlyozva állt meg.

– Mit mondasz? – A patak rohant és fodrozódott, de a nő durva légzése hangosabb volt, mint a víz. – Kerüld el a tágas tereket éjszaka! – recsegte a nő. – Maradj az apróknál!

– Apróknál? – Ollie félig el akart futni, félig meg akarta érteni. – Ennyi?

– Apró! – rikoltotta a nő. – *Apró terek! Maradj az apró tereknél, vagy meglátod, mi történik veled! Csak várd ki a*

végét! – Vad kacajban tört ki. A Brewsterék verandáján ülő műanyag boszorkány nevet így. – *Most pedig add ide azt a könyvet!* – A nevetése sípoló zokogássá vált.

Ollie körbefordította a Schwinnt, és elmenekült vele az ösvényen. A nő léptei mögötte recsegték.

– Gyere vissza! – lihegte. – Gyere vissza!

Ollie a főúton járt, a lábát már átvette a bicikli nyergén. Olyan gyorsan tekert haza, amennyire csak tudott, szorosán a kormány fölé görnyedt, a haja lobogott a szélben, a könyv titokként lapult a zsebében.

3.

OLIVIA ADLER OTTHONA MAGAS, csillagfürtlila és régi volt. Az apukája még azelőtt vette a házat, hogy ő és anyja egyáltalán megismerkedtek volna. Amikor Ollie anyukája először meglátta, azt mondta Ollie apukájának:

– Ki vagy te, a húsvéti nyuszi? – Mert az apukája egy húsvéti tojás színeire festette a házat, amit onnantól kezdve Tojásnak hívták. A külsején látható szegélyek szilvaszínűek, az ajtaja pedig élénkpiros volt. A konyha zöld, akár a mentás fagy. A hálósobák a naplemente-narancssárga, a cukorkarózsaszín és a tűzpiros különböző árnyalataiban pompáztak. Apa szerette a színeket.

– Miért lenne szürke konyhánk, amikor lehet zöld is? – kérdezte mindig.

Ollie imádta az otthonát. Amikor a nagyszülei látogatóba jöttek, mindig a fejüket rázták, és elmondták, hogy a fehér falak megnyitják a teret. Apa erre mindig kedvesen bólogatott, majd amikor nagymama nem nézett oda, Ollie-ra kacsintott.

Anya nevet adott a szobáknak.

– Hajnal szoba – idézte fel Ollie az anyja szavait, ahogy kézen fogva sétálgattak a házban, anyja pedig kivárta,

hogy Ollie felmásszon a lépcsőn rövidke lábaival. Ollie valószínűleg éppen akkoriban tanulhatott olvasni, mert emlékezett rá, hogy felnézett az ajtókon álló táblákra, és megpróbálta kibetűzni a szavakat:

– *H-a-j-n-a-l*. Hajnal. – Az anyja keze meleg volt, és erős, kemény a mászástól és az evezéstől. Ollie még mindig emlékezett rá, milyen biztosan tartották anya vékony, barna ujjai az ő apró, kövérkés kezét.

– Az az, amikor feljön a nap, Olivia.

Ollie anyukája volt az egyetlen, aki *Oliviának* szólította.

– Ha lesz egy öcséd, őt Sebastiannek fogjuk nevezni. Két gyönyörű név. Miért rövidítenénk le őket?

Ms. Carruthers az ötödikes év végén megpróbálta Ollie-t *Oliviának* hívni, és azóta néhány másik tanár is tett rá kísérletet, de Ollie nem hallgatott rá. Ollie kedvenc könyveinek legjobb főhősnői makacsok voltak, mint a kő vagy a gyökerek, vagy akármihez is szerette hasonlítani őket a szerző. Csak az anyukája szólíthatta *Oliviának*, és kész.

– Szürkület szoba – mondta Ollie anyukája, és megbilentette az ajtón lévő feliratot, hogy Ollie is láthassa. Ő és apa maguk festették a táblákat. Apa táblái tökéletesek voltak, napokkal, holdakkal és aprócska virágokkal. Apának ügyes keze volt; tudott festeni, kötni és sütni. Ollie anyukája a földben szeretett turkálni, és futni, repülni, és kalandos dolgokat csinálni. Az ő tábláin bőségesen álltak a festékpacák, amiktől alig lehetett kiolvasni a betűket.

– A szürkület azt jelenti, amikor lemegy a nap! – csipogott Ollie boldogan.

– És ez? – kérdezte Ollie anyja a folyosó végén. Ezen az ajtón régimódi kulcslyuk és sárkány alakú kilincs volt.

– Anyád valami garázsvásárban találta azt a kilincset – mesélte egyszer Ollie apukája. – Meg kellett szereznie. „A lányomnak”, azt mondta.

– Ollie szobája! – kiáltotta Ollie diadalittasan. Az anyja akkor nevetett, felnyalábolta, és fejfelé tartva szaladt vele vissza egészen a konyháig.

Hazafelé Ollie-nak el kellett haladnia a Brewster család otthona mellett. A padlásról lefelé lógó csontváz napközben idélennek látszott, de most, szürkületkor inkább baljóslatúnak tűnt. Világító zöld tekintete mintha követte volna a kislányt. A teraszon ülő banya vigyorgott és vihogott. Ollie elsietett mellette, és próbált nem hátranézegetni a válla felett.

Csak egy bolond ember. Csak egy bolond emberrel találkoztam. Ennyi. Ez nem jelenti azt, hogy most már mindentől félnem kell, ugyan már...

És elloptál valamit egy bolond embertől, tette hozzá az agyának egy másik része. Akik lopnak, azokat lecsukják. Fiatalkorúak javítóintézete. Börtönpizsamában kell majd leérettségizned.

Könnyebb volt erre gondolni, mint a másik dologra. *Mi van, ha éjjélkor bekopog az ajtón, ugyanazzal a tekintettel, és a könyvet követeli?*

Ollie a szerszámoskamrába lökte a biciklijét, és becsatogott a bejárati ajtón. Az előkertben nyújtózkodó csíkos árnyékok mintha bezavarták volna a házba. Az időjárás már kezdett megváltozni; a szél, ami az úszóöböl mellett még csak leveleket zörgetett, már sebesen rohant lefelé a hegyről, íves esti árnyakat vetve a Tojásra. A kocsifelhajtót eső kezdte pettyezni. A meleg idő véget ért.

A Tojásban azonban minden világos és normális volt. Ollie felakasztotta a dzsekijét a fogasra, a zsebét lehúzta a zsákmánya. A könyvért nyúlt, de aztán meggondolta

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

magát. Ha nem mutatja meg senkinek, bármikor *letagadhatja*, hogy elvitte. Vajon elhinné neki bárki?

Annak a nőnek a folyó mellett hinnének?

Az apukája a konyhában volt. A hangszórókból *Simon and Garfunkel* zümmögött, edényzörgéssel kísérté. A zene felett kiszólt hozzá az apukája.

– Te vagy az, Ollie?

– Nem – mondta Ollie még mindig egy kissé remegve. – A postás az. Valaki most küldött nekem egy kiskutyát, egy kiscicát és egy pónit a születésnapomra.

– Remek – érkezett a válasz a konyhából. – A póni lenyírhatja a fűvet, a kiscicát pedig személyesen etetem meg. Huhu asszonysággal. – Apa nem szerette a macskákat. Huhu asszonyság a kertjük legtávolabbi sarkában álló, kiszáradt hikorifán élő nagy amerikai uhu volt. – De a kiskutyát megtarthatod – tette hozzá nagylelkűen. – Habár én azt hittem, a születésnapod áprilisban van.

– Haha – mondta Ollie. Átvágott a bejárat előtti palaburkolaton, kikerülte a pianínót, és belépett a nappaliba. A délután történekből maradt furcsa érzés egy kicsit csökkenni kezdett.

Ollie apukája napkollektorokat árult az embereknek. Szerette a munkáját. De amit igazán szeretett, az az alkotás volt. Ollie kisbaba kora óta nem látta ölbe tett kézzel ülni. A hosszú nyári délutánokon madárházakat vagy bútorokat készített; esténként főzött, kötött, vagy megmutatta Ollie-nak, hogyan készítsen agyagból tálat.

Aznap délután az apukája éppen sütött. Az egész házban kenyérillat lengett. Ollie a levegőbe szimatolt. Fokhagymás kenyér. Paradicsomszós is van. És apa, amikor látta, hogy bejön, éppen egy nagy kupac tésztát zúdított egy fazék forró vízbe. Spagetti. Remek. Ollie nagyon éhes volt.